

РЕШЕНИЕ

№ 7767

гр. София, 06.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **226** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. С. С., със съдебен адрес в [населено място] чрез адв. П.М. срещу Решение № 401/15.12.2023г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД, Комисията/.

С жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Сочи се, че фактите са тълкувани превратно, като безкритично и изцяло са приети твърденията на ответника по преписката, без да са изложени аргументи защо съставът на КЗД не приема приети по преписката доказателства, с които се установяват твърденията, наведени в подадената до КЗД жалба. Подробно са изложени съображения за допуснати нарушения на материалния закон и административнопроизводствените правила. Посочено е, че не се споделя становището развито в решението относно това кой е работодател на жалбоподателя, както и изводът във връзка с изразяването на професионално становище по работата на служителите и запознаването на работодателя с извършената дейност. Твърди се, че неправилно е прието от решаващия състав, че със събраните по преписката доказателства не може да се достигне до безспорен и категоричен извод за установяване на твърдението за наличие на тормоз на работното място. Оспорват се и мотивите касаещи семейното положение на жалбоподателя. Искане за решението да бъде отменено и съдът да приеме за установено наличието на дискриминация съгласно чл.4, ал.1 ЗЗДискр. по признаците „семеино положение“ и „лично

положение“, като се наложат и предвидените в закона санкции или алтернативно да бъде върната преписката на КЗД за отстраняване на допуснатите нарушения.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез процесуален представител. Претендира се присъждане на разноски. Представено е писмено становище.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация със съпроводително писмо оспорва жалбата в цялост като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна Г. В. П., чрез процесуалния представител адв. Т. оспорва жалбата. Представя писмен отговор. Претендира адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция и заплатеното в хода на административното производство.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

На 29.12.2020г. с вх. № 44-00-3903 С. С. С., чрез процесуалния си представител адв. П. М. е подал в КЗД жалба, с която е посочил, че е назначен на длъжност трети секретар към Постоянното представителство на Република България към ООН в Ню Й. (ПП-Ню Й.) от 5 август 2018г. Отбелязва, че от 06.09.2016г. до 10.12.2020г. ръководител на Постоянното представителство на България към ООН в Ню Й. бил Г. В. П.. Заявява, че Постоянното представителство на България към ООН в Ню Й. е част от задграничната структура на Министерство на външните работи, в което работят 14 служителя, като освен него и Постоянния представител /ръководител на представителството/ Г. П. работят също: Ю. Церова, съветник; С. Н., втори секретар, завеждащ служба комуникации; Я. И., трети секретар; Н. Б.-Р., трети секретар; Н. Н., аташе; Н. Н., аташе; Н. Г.-Б., завеждащ финансово административната служба; Е. С., експертен сътрудник; Ц. В., експертен сътрудник; Г. М., хигиенист; Д. Д., домакин; И. М., шофьор. Оплакванията му са за упражняван спрямо него тормоз и по-неблагоприятно третиране спрямо останалите дипломатически служители в Постоянното представителство, а именно: Ю. Церова, Я. И., Н. Р., Н. Н. и Н. Н. във връзка с изпълнение на служебните му задължения, като счита, че спрямо него е упражнена дискриминация по защитените признаци „семеино положение“ и „лично положение“ от страна на Г. П., изпълняващ длъжността ръководител на Постоянното представителство на България към ООН в Ню Й. до 10.12.2020г.

В случая според изложеното от жалбоподателя личното му положение се изразява в личните му качества и самооценка, квалификацията и подготовката, които счита, че притежава и въз основа на които е назначен на позицията, която заема в Постоянното представителство на България към ООН. Твърди, че от страна на г-н Г. П. е упражнен системен, вербален и психически тормоз в периода 06.06.2020г. - 10.12.2020г. върху него, като представя хронологично следната фактическа обстановка, с която обосновава твърденията си за проявения тормоз:

Отбелязва, че на 6 юни (събота) 2020г. при завръщане от пазаруване със съпругата и сина му (5 годишен), паркирал, за да остави продукти пред ведомствената жилищна сграда на ПП - Ню Й., находяща се на адрес 328 East 86 Street., в която живее. При излизане от автомобила срещнал П., който бил в компанията на съпругата си и А. А., първи секретар в ПП - Ню Й.. Заявява, че след като оставил продуктите си Г. П. го помолил да говори с него, като повод за инициирания от П. разговор посочил

извършвана лично от него „проверка по сигнал“, като Г. П. се интересувал за мнението му относно качеството на извършваните служебни задължения на Г. М., хигиенист в ПП - Ню Й. В отговор заявил на Г. П., че редица пъти се е налагало той или жена му да чистят общи части на блока и в крайна сметка общото състояние на хигиената в сградите на представителството е лошо. Заявява, че отговорът му явно не се харесал на П. и без друга видима причина последвала бурна реакция спрямо него, като първо крещейки му заявил, че няма право да дава оценки, след като изрично сам е потърсил мнението му. След което, отново крещейки му казал, че е „абсолютно некомпетентен и че си почива от както е дошъл“ (цитат по жалба). Сочил, че обидните нападки по никакъв начин не кореспондирали с повода за разговор. Отбелязва, че въпреки шока, който изпитал след посоченото абсолютно недопустимото отношение спрямо него, породено от факта, че е изразил мнението си за изпълнение на служебните задължения на хигиениста, с нормален тон помолил П. да не му крещи и да го остави на мира, след като е потърсил становището си по въпроса с хигиената. Твърди, че крясъците продължили и бил принуден да се отправи към автомобила, в който го чакали съпругата и детето му. След като паркирал колата си в съседство на сградата, се опитал да се прибере в дома си, без да разговаря с П., но той бил застанал на входната врата на блока и не му разрешил да влезе без отново да разговаря с него. Заявява, че след като бил привикан грубо, крещенето към него продължило, въпреки многократните молби на съпругата му да се прибира. Твърди, че Г. П. продължил с обидите че „е некомпетентен“ и „че всички предишни началници, с които е говорил за него били прави“. Отбелязва, че към посочения момент свидетели били съпругата на Г. П., А., съпругата му, синът му, и дошлия по време на разговора, И. М., шофьор и съпруг на Г. М. С. С. сочи, че въпреки тежката обида, която му била нанесена пред колеги и семейството му запазил самообладание и се прибрал без да оповестява случая, който към онзи момент мислел, че ще е прецедент. Заявява, че след случая провел разговор с Н. Б., завеждаща финансово административната служба в ПП Ню Й. (ЗФАС), която по длъжностна характеристика съвместно с ръководителя на задграничното представителство извършва контрол по отношение на административно-технически състав, от която разбрал, че е изготвила докладна записка до Г. П. с предложение за прекратяване на трудовия договор на Г. М. поради неизпълнение на служебните ѝ задължения, като П. не е взел предвид изложеното в докладната записка и отказал да освободи М., и за целта е водил разговори с подчинените си служители. Отбелязано е, че в писмен отговор към нея посочил, че след извършената от него проверка, „един от служителите споделя изложеното в докладната записка, а именно, че хигиената не е на нужното ниво.“ Жалбоподателят отбелязва, че изразил посочената позиция в срещата на 6 юни, която впоследствие се е превърнала и в повод на непредизвикан тормоз от страна на Г. П. спрямо него. Отбелязва, че след срещата на 6 юни, отношението на П. към него се влошило драстично, като кореспонденцията им се е ограничавала в текстови съобщения и имейли. Заявява, че всеки опит да изрази алтернативна позиция по служебни въпроси е срещала груби текстови съобщения или имейли от негова страна, които не му давали възможност да защити позицията си. Сочил, че няма нито една лична среща с П., виртуална или присъствена след срещата на 6 юни, като за половин година има проведени не повече от 2 или 3 разговора по телефон, като това не било обичайната практика спрямо него преди срещата и счита за израз на негативното му и игнориращо отношение към него.

Допълва, че на 10 юни имал разменена кореспонденция с П. чрез текстови съобщения, като поводът бил негов разговор с посланика на Република Сърбия към ООН, в който Г. П. е установил, че не разполага с конкретна информация. Заявява, че въпросната информация била съобщена от самия него на асистентката му Е. С., при подготовка на срещата, резултат на което получил от Г. П. съобщение „Тоест, С., свършено ясно, че никога нищо няма да разбереш. Но това е ОК“. Жалбоподателят заявява, че си позволил да напише, че „Цени и факта, че поне сега не ме обиждате пред колеги и семейството ми“. Заявява, че в отговор П. му написал „Обиди е нямало. Имаше оценка. Не мога да отмина липсата на възпитание, липсата на поздрав, гримаси на лицето...“. Жалбоподателят помолил Г. П. „да престане с личните квалификации, които нарича оценки“, като посочил че оценката по смисъла на Закона за държавния служител е формален акт, който се изготвя в рамките на обособена процедура.

Допълва, че на 22 юли по повод присъединяването на България към демарш на САЩ срещу С. К. бил осъществен поредният случай на тормоз от страна на Г. П. към него. Заявява, че надлежно е изготвил грама по отношение на случая, одобрена от П. с изх. № 781/16.07.2020г., в която било предложено България да се присъедини към демарша, като за целта на ресорната дирекция „ООН и сътрудничество за развитие“ бил даден срок до 21 юли, 10.00ч. нюйоркско време за мълчаливо съгласие по предложението. Заявява, че изрично в грамата било записано, че срокът поставен от САЩ за присъединяване към демарша е 23 юли. Отбелязва, че на 21 юли бил в отпуск и на следващия ден 22 юли, поради липса на възражения от София, изпратил имейл до Г. П. за присъединяване към демарша, който бил одобрен от негова страна и изпратен до делегата на САЩ. В края на работния ден, по имейл Г. П. започнал да му задава въпроси защо не е уведомил заместващия колега за случая и защо не е спазил срокът за присъединяване към демарша. Неколкократно обяснил, че срокът за мълчаливото съгласие от страна на ресорната дирекция в МВНР е бил 21 юли, но за присъединяване е 23 юли, т.е. с присъединяването си на 22 юли, България се е присъединила ден по-рано от крайния срок. Заявява, че в резултат от написаното от него получил имейл от Г. П. с обвинения, че не спазва сроковете, който сам си е поставил, и твърдения, че не си е свършил работата. Заявява, че в имейл към него написал, че „Това просто не е вярно“, защото срокът за България е 23 юли. Твърди, че към 21.00 ч. последвало обаждане по телефон от негова страна, в което на висок тон П. започнал да го обвинява за неспазване на срокове, като го заплашил с израза „знаеш ли каква пушилка ще вдигна“. Жалбоподателят заявява, че със спокоен тон му заявил, че няма право да му крещи, на което му било отговорено „как да нямам право да ти крещя, аз съм ти шеф!“. Заявява, че бил принуден да прекрати разговора, който бил изключително груб и лишен от всякакви стандарти на професионално поведение. Отбелязва, че на следващия ден провел разговор с ресорния делегат на САЩ, който потвърдил включването на България към демарша и благодарил. Отбелязва се, че в потвърждение била изпратена грама, одобрена от Г. П.. Заявява, че не му е известно П. да е демонстрирал подобно поведение към който и да било от другите дипломатически служители в Представителството. Сочи, че в същия ден, на 22 юли, по друг въпрос чрез имейл изразил експертното си мнение с аргумент, но П. не взел предвид написаното от него, което е негово право, но бил обвинен, че за пореден път грешил и заблуждава без да става ясно по какъв начин. Заявява, че на 23 юли по имейл поискал от П. одобрение за изпращане на грама, на което в края на работния ден получил неясни указания по имейл за корекция. Твърди, че след края на работния ден

Г. П. започнал да му изпраща имейли с въпроси дали ще пише грамата, като в противен случай ще бъде пратена на колегата, който е в отпуск и замества по случая. Отбелязва, че отново в извън работно време, П. с имейл възложил задачата на колегата, който бил в отпуска и замествал. Заявява, че в началото на следващия работен ден изпратил коригирания документ. С имейл, сезираният колега, Н. Р., попитала П. какво следва да се прави, на който получила отговор от него: „След като буквално 14 часа чакам С. да коригира текста, дали с твоя или с нечия помощ, току що го е направил. Твоя намеса вече не е нужна и съжалявам за безпокойството“. Според жалбоподателя не става ясно кое изисквало това отношение към него от страна на П. и злепоставянето му пред друг колега. Заявява, че е ставало въпрос за обикновена грама, а не за бърза или екстрена. Сочи, гореизложеното като отделни примери по отношение на откровената недоброжелателност на П. към него и упражнения психически тормоз. Сочи, че бил затрупван от работа и едновременно с това обиждан, като в два случая неговите задачи били възлагани на други колеги с цел неговото злепоставяне пред тях.

Относно проявената дискриминация по признаците „семеино положение“ и лично положение“ от страна на Г. П. се посочва, че с грама с изх. № 1092/04.11.2020г., Г. П. е отправил молба към дирекция „Човешки ресурси“ в МВнР за получаване на указания дали може да извърши годишното оценяване на служителите на ПП-Ню Й. за 2020г. до приключване на неговия мандат като ръководител на 10 декември. Отбелязва, че в отговор, от дирекция „Човешки ресурси“ Г. П., е информиран, че с оглед спазване на разпоредбите на Наредба № 1 от 17.07.2008г. за условията и реда за атестиране на дипломатическите служители (НУРАДС) и Наредба за условията и реда за оценяване, изпълнението на служителите в държавната администрация (НУРОИСДА) годишното оценяване за 2020г. на служителите в Постоянното представителство на Република България към ООН в Ню Й., следва да бъде проведено в периода 01.01.2021г. - 31.01.2021г. Според жалбоподателя от дадените указания в грамата следва изводът, че при спазване на нормативната база годишната атестация следва да се направи от бъдещия ръководител на ПП- Ню Й., който ще заема тази длъжност в периода 01-31.01.2021г., но не и от Г. П., чийто мандат приключва на 10 декември. Заявява се, че въпреки дадените от дирекция „Човешки ресурси“ ясни указания, г-н П. самостоятелно е изготвил и одобрил грама от ПП - Ню Й. с изх. №1092/08.12.2020г. в която „споделя своите съображения във връзка с годишното атестиране“ за служителите в ПП - Ню Й. Съгласно чл.15, ал.1, т.4 от НУРАДС ръководителят на задграничното представителство изготвя ежегодните оценки за дипломатическите служители в съответното представителство. Според жалбоподателя вместо по подходящ и добросъвестен начин да сподели своите „съображения“ с временно управляващия задграничното

представителството, Ю. Церова или с бъдещия ръководител на ПП-Ню Й., Л. С., Г. П. е изпратил своята грама до постоянния секретар на МВнР, главния секретар, дирекция „Човешки ресурси“, дирекция „ООН и сътрудничество за развитие“, като в копие са посочени други пет дирекции в МВнР. Отбелязва, че нито един от адресатите в грамата на Г. П. няма компетенции съгласно чл.15, ал.1, т.4 от НУРАДС при годишното атестиране на служителите в ПП - Ню Й. поради което счита, че липсва законова причина такава грама да бъде изпратена. Излага съображения, че под претекст за обективност, че е ръководил задграничното представителство в продължение на 345 дни и с ясното съзнание, че споделянето на „съображенията му е в нарушение на процедурата по оценяване, Г. П. почти без мотиви предлага най-високата годишна оценка „Исклучително изпълнение“ на четирима служители в ПП - Ню Й. и оценка „Изпълнението надвишава изискванията“ на останалите трима служители, сред които и Г. М., която е предложена за освобождаване от длъжността хигиенист с горепосочената докладна записка с вх. № 654/3.6.2020г. от прекия й ръководител, Н. Б., ЗФАС. Отбелязва, че в следващите почти две страници, Г. П. твърди позорящи факти и обстоятелства по отношение на неговата работа в ПП - Ню Й. и предлага да му бъде поставена втората най-ниска оценка за 2020г., а именно „Изпълнението отговаря не напълно на изискванията“. Според жалбоподателя следва да се отбележи, че всички твърдени от П. позорящи по негов адрес факти са за събития след 6 юни 2020г., когато към него е извършен посочения вербален тормоз поради изразеното от него мнение за работата на хигиениста. В заключение, Г. П. моли твърдените от него съображения да бъдат взимани предвид при следващите атестирания на С. С. и при по-нататъшното му кариерно развитие.“ Счита, че лично изготвеният и одобрен от П. документ не преследва правомерна цел каквато следва да бъде атестирането на служителите в задграничното Представителство. Грамата представлява лично негова интерпретация за начина на атестиране на служителите, въпреки че това е в нарушение на съществуващата процедура по оценяване. Преобладаващото съдържание на грамата са едностранно и манипулативно поднесени от П. факти и констатации, с които цели да бъде опозорен и дискредитиран пред професионалната общност в МВнР и да попречи на по-нататъшното му служебно развитие. Заявява, че част от твърденията са по случаи на упражнен срещу него тормоз, посочени по-горе, като не става ясно, защо липсва подобна „детайлност“ по отношение на останалите служители, за която подхожда изключително благонамерено. Желаете да се вземе предвид, че за служителя Ц. В. дори

няма предложена оценка, а просто е написано, че „се справя много добре с изпълнението на служебните си задължения“. Сочи, че при изготвянето на грамата е налице несъответствие спрямо декларираната от П. добросъвестност да сподели „свои съображения във връзка с годишното атестиране“ и явната от съдържанието на документа цел, а именно излагане на уронващи престижа му „съображения“, които да повлияят на следващите му годишни оценявания, както и на бъдещото му кариерно развитие. Счита грамата на П. за проява на явна форма на пряка дискриминация спрямо него, тъй като е третиран по различен начин, спрямо останалите дипломатически служители в ПП - Ню Й. По същество сочи, че, с грамата си П. проявява дискриминационно отношение спрямо него по следните причини:

С нарушаването на чл.11, чл.12 и чл.13 от НУРАДС и посочените в тях елементи и критерии за оценка, г-н П. го третира и поставя в по-неблагоприятно положение спрямо останалите служители на представителството;

С неспазването на чл.15, ал.2, т.1 и т.2 от НУРАДС, изискващи оценката да се изготви безпристрастно, честно и компетентно въз основа на обективно установими факти и обстоятелства П. не излага мотиви за оценяване или те са представени в крайно недостатъчен вид по отношение на останалите служители в ПП-Ню Й.;

Счита даването на оценка за работата му от П. чрез грама до 10 структурни звена в МВнР, а не чрез установената за целта процедура с формуляр, с който да бъде запознат /въпреки че П. не е ръководителят, който следва да оцени работата му през 2020г./, го лишава от правото на защита, през възражение до контролиращия ръководител, който съгласно чл.18, ал.4, т.6 е постоянният секретар на МВнР.

Също така счита, че с грамата си П. уронва доброто му име и го злепоставя пред служителите от десетте структурни звена, до които я е изпратил и е направил достояние на широк кръг от служители на МВнР субективната му оценка, осъществявайки и косвен тормоз върху него, тъй като му е известно и не с уведомен за грамата и което довело до значителни притеснения за мнението на колегите му за него и за бъдещото му служебно развитие;

Счита, че в нарушение на чл.10, ал.4 от Наредба за условията и реда за атестиране на дипломатическите служители, П. го обвинил в некомпетентност и инертност, като същевременно не е провел заключителна среща с него, на която е могъл да го запознае със своите „съображения“ по отношение на работата му, както и да съпостави изпълнените от него задачи през годината с целите на индивидуалния му

работен план по смисъла на ал. 3 от същия член. Според жалбоподателя не става ясно по какви причини П. адресира грамата си до различните структурни звена в МВнР, сред които включва и дирекция „Правна“ и дирекция „Югоизточна Европа“ в МВнР.

Отбелязва, че Г. П. „специално насочва вниманието“ върху него, като позовавайки се на едностранно поднесени и недоказани факти го характеризира като изпитващ „чувство на непогрешимост и превъзходство“ неспособен да признава грешките си“, „притежаващ инертност да придобива и развива нови умения и знания“; изпълняващ „задача изключително посредствено“; „Без анализ, без аргументирани предложения“; „не разбиращ смисъла на писмото“; „отказващ да възприеме съобщен ... факт“; „продължаващ да допуска стилистични, граматически, но което е особено смущаващо - фактологически грешки в изготвяни документи“. Отбелязва, че Г. П. твърди, че е забелязал в него „главно измамливо чувство за непогрешимост и превъзходство“. Счита, всички приписани му от Г. П. личностни характеристики произлизат от собствените му недоказани твърдения в документ, издаден в нарушение на процедурата по оценяване и в превишаване на служебните му правомощия по отношение на бъдещото атестиране на служителите в ПП - Ню Й. Счита изпратената от него грама с характеристиките на донос от времето преди 90-те години. Прави впечатление според жалбоподателя, че всички факти и обстоятелства, посочени от него в грамата, за които П. твърди, че е показал липса на професионализъм, са се случили след срещата на 6 юни 2020г., когато е употребил вербален тормоз върху него. Пояснява, че в грамата на Г. П. не са посочени усложненията в работния процес, предизвикани от пандемията от COVID-19, които и в Постоянното представителство в Ню Й., както и в целия свят проявиха своето влияние. В „съображенията" си Г. П. не е дал оценка как пандемията е повлияла на работата на служителите в ръководеното от него задгранично представителство и по какъв начин те са се справили с настъпилите предизвикателства. Следва да се отбележи според жалбоподателят, че в съответствие с протиепидемичните изисквания на щата Ню Й., всички дипломати в ПП- Ню Й. работят от вкъщи, считано от март 2020г. Уточнява, че през 2020г. само две от семействата на дипломатическите служели били с малолетни деца, като от септември същата година останал единственият служител, който работи вкъщи със съпруга и малолетно дете С. С. С., на 5 г. Допълва, че работата му от вкъщи била допълнително усложнена с пълното затваряне на детски градини в Ню Й. от м. март до м. октомври. Заявява, че отново поради изискванията на щата Ню Й., в периода октомври-декември дейността на

детската градина на сина му била прекъсвана и не била целодневна, а от 9ч. до 14.00ч. Отбелязва общият брой на учебни дни с присъствени занятия на детето, който не надхвърлил 10 за периода март-декември. Заявява, че във всички останалите дни детето му посещавало виртуални класове, в които му е провеждано онлайн обучение, което го поставило в усложнена и нестандартна работна среда. Заявява, че въпреки трудностите, успял да изготвя най-големия обем от документи (грами и вербални и ноти) от всички останали колеги за 2020г. Обстоятелството, че е единственият дипломат, поставен в неестествена работна среда, допълнително усложнена от факта, че е семеен с дете, според жалбоподателят по никакъв начин не било отбелязано от Г. П., който, знаейки, че е принуден да работи от къщи и свързаните с това неудобства, (справка в архива на ПП-Ню Й.) му е възложил най-много документи за изготвяне в сравнение с останалите колеги без да се интересува как ще се справи с голяма натовареност от дома, с 5 годишно дете. Сочи, че психическият тормоз върху него продължил месеци наред с ясното съзнание, че посоченото повлиява на семейството му, което е част от неговата работна среда. Едновременно с това счита, че именно семейното му положение - към момента е единственият женен служител в ПП-Ню Й. с малолетно дете /на 5 години/ е причината за отношението на Г. П. към него, което представлява дискриминация по защитения признак „семеино положение“. Отбелязва, че е завършил специалност „ Право“ в СУ „Св. К. О.“ през 2011г., за което представя копие от дипломата си. Уточнява, че е постъпил на работа в МВнР през 2012г., като до момента е получавал годишни оценки „Изпълнението надвишава изискванията“ и „Изключително изпълнение“, като един единствен път през 2015г. е бил оценяван на годишна атестация с оценка „Изпълнението отговаря на изискванията“. Защитил е ниво С-1 на френски и английски език след полагане на изпити (английски пред комисия в МВнР, френски - пред Френски културен институт София). През 2018г. е награден с почетна грамота от Министъра на външните работи за принос за провеждане на Българското председателство на Съвета на ЕС, за активизиране на двустранните отношения и подготовка на срещата на върха „ЕС - Западни Б.“. Има специализации в Европейската комисия и Националното училище по администрация на Франция (L'ENA). Преминал е през редица обучения в страната (Дипломатически институт към МВнР) и чужбина (Франция, Б., Румъния, Черна гора) с цел повишаване на квалификацията, приложени са диплома и сертификати.

Счита, че изцяло негативното и дискриминационно отношение на П. към него се дължи и на обстоятелството, че е един от най-работещите

служители в Представителството, притежаващ висока квалификация и подготовка, който не се притеснява да изразява собствената си позиция по съответния служебен въпрос.

Желае да се вземе под внимание, че през годините се е стремил не само да изпълнява указания на висшестоящи, но и да дава аргументирани позиции по въпроси от неговата компетентност. Уточнява, че е изготвил най-много изходящи документи в ПП - Ню Й.: общо 451 грама до столицата. Отбелязва, че по линия на изготвените вербални ноти в задграничното представителство няма колега, който да е изготвил и една трета от нотите, направени от него. Счита, че обемът и качеството от свършена работа следва да е един от водещите критерии за оценка, но вместо това П. negliжирал огромния обем изготвени от него качествени документи, като манипулативно и избирателно се спира само на 4-5 от тях в грамата си.

За съжаление, според С. С. с отношението си към него П. показал недвусмислено, че не е способен честно и безпристрастно да създаде обективно мнение за професионалните и личните му качества. Бил свидетел на ясно фаворизиране от негова страна и прилагане на двойни стандарти, което е основанието му да твърди, че е дискриминиран по признаците „семеино положение“ и „лично положение“ и, че е подлаган на системен психически тормоз от Г. П. в посочения период.

Счита, че с поведението си и действията си, изложени по-горе Г. П. нарушава редица разпоредби на Закона за защита от дискриминация. Отбелязва, че съгласно разпоредбата на чл.13, ал.1 от ЗЗДискр. работодателят, в случая прекият му ръководител, е длъжен да осигурява еднакви условия на труд без оглед на признаците на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. Счита, че е нарушен и чл.14, ал.3 от ЗЗДискр. като при оценката на труда му и изпълнение на поставяните му служебни задачи не са използвани еднакви критерии, съобразени с нормативно установените условия и ред за оценяване на служителите в държавната администрация. Освен посоченото, според С. С. злоупотребявайки със служебното си положение, прекият му ръководител Г. П. упражнил психически тормоз върху него, накърнявайки честта и достойнството му, уронвайки доброто му име, кариерното му развитие и създал враждебна и унижителна среда спрямо него на работното му място. Допълва, че упражненият психически тормоз върху него е предизвикал значителни негативни емоции, стрес, унижение и напрежение, поради което счита, че действията на Г. П. представляват пряка дискриминация съгласно чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. по признаците „семеино положение“ и „лично положение“. Предвид изложеното в жалбата моли на основание чл.50 от ЗЗДискр. да се

образува производство и КЗД да се произнесе с решение, с което да се приеме за установено наличието на дискриминация съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. по признаците „семейно положение“ и „лично положение“ по отношение на Св.С., осъществена от Постоянен представител на България към ООН в Ню Й. г-н Г. В. П. и да се наложат предвидените в закона санкции.

С разпореждане №119/11.01.2021г. по подадената жалба от С. С. С., председателят на КЗД е образувал преписка с №7/2021г. по описа на Комисията за производство по глава четвърта от ЗЗДискр. за оплаквания за дискриминация по признаците „семейно положение“ и „лично положение“ по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., както и „тормоз“ по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. и претенция за нарушаване на чл.13, ал.1 и чл.14, ал.3 от ЗЗДискр. Преписката е разпределена за разглеждане на петчленен разширен заседателен състав. С разпореждането е указана доказателствената тежест на жалбоподателя и ответника, както и че страните са длъжни да оказват съдействие на КЗД при събиране на доказателства, както и да представят доказателства, които се намират при тях.

Предприето е събиране на доказателства, като докладчикът по преписката е уведолил Г. В. П. за образуваната преписка и за възможността да изрази писмено становище по заявените от жалбоподателя оплаквания и да представи доказателства.

Постъпило е становище от Г. П., в което оспорва изцяло изложените в жалбата на С. С. твърдения за извършен тормоз и по-неблагоприятно третиране, във връзка с изпълнение на служебните му задължения в Постоянното представителство на Република България в ООН и Ню Й., основано на защитени признаци „лично положение“ и „семейно положение“. Оспорва се и твърдението, че в качеството на пряк ръководител на жалбоподателя, не му е осигурил еднакви условия на труд, без оглед на признаците на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., с което е нарушил чл.13, ал.1 от ЗЗДискр., както и че в нарушение на чл.14, ал.3 от ЗЗДискр. е извършил оценка на труда на жалбоподателя и изпълнението на служебните му задачи, без да използва еднакви критерии, съобразно нормативно установените условия и ред за оценяване на служителите в държавната администрация. Отбелязва, че не е работодател на жалбоподателя, като прави уточнение, че орган по назначението на жалбоподателя е министър на външните работи, а работодател е министерство на вътрешните работи. В посочената връзка счита, че не е нарушил с поведението си задължения на работодателя, тъй като посочените задължения не са му вменени по закон. Към становището са

приети приложени доказателства във връзка с горепосочените твърдения. От докладчика на преписката е изготвен доклад-заключение /л.180/, с който са систематизирани направените в хода на проучването действия и фактичката обстановка. С доклада е предложено насрочването на открито заседание за разглеждане на преписката.

Във връзка с образуваното производство от Министерство на външните работи е предоставена следната информация: Заповед на министъра на външните работи за назначаване на С. С. С. на дипломатическа длъжност, действаща към 01.01.2020г. до 31.12.2020г., длъжностна характеристика за заеманата дипломатическа длъжност и годишни оценки за 2019г. и 2020г. за изпълнение на служебните задължения на С. С.. Приложени са справки относно изготвените материали от всички дипломатически служители на Постоянното представителство на Република България към ООН в Ню Й. през календарната 2020г.

Проведено е открито заседание на Комисията на 23.03.2022г. на което е докладвана преписката и е даден ход на производството. Указана е възможността на страните да водят помирително производство. С решение № 491/12.10.2022г. във връзка проведеното открито заседание по преписката, съставът е допуснал при режим на довеждане свидетеля М. С. или представяне на писмени сведения и е допуснал при режим на призоваване свидетеля И. М. – Главен специалист в отдел „Материално техническо и транспортно осигуряване“.

На 02.11.2022г. е проведено открито заседание по преписката, в което е разпитан свидетелят И. М.. На страните е даден 14-дневен срок за депозиране на писмени становища.

С решение № 2/11.01.2023г. съставът е допуснал представяне на писмени обяснения от Л. С. – ръководител на ПП на Република България към ООН, гр. Ню Й., А. А. – Генерален консул в Генералното консулство на Република България в САЩ – гр. Ню Й. и Н. Н. – Трети секретар в ПП на РБ към ООН гр. Ню Й. по поставени от състава въпроси. Допуснал е събиране на писмени доказателства - копия от всички изготвени през 2020г. от жалбоподателя С. С. грами и справка от Министерството на външните работи на Република България с посочена информация относно броя на служители в ПП на РБ към ООН към 2020г., които са били придружавани в САЩ от техните деца, с посочване на имената на тези служители, с цел установяване на защитен признак. Съставът е допуснал и направеното искане да се изиска от МВНР информация за образователната квалификационна степен и специалност, допълнителна квалификация – специализации и обучения, брой на ниво на владеене на чужди езици на служителите на ПП на РБ към ООН А. А. и Н. Н. като

относими към спора. Допуснал е също да се изискат от ПП на РБ към ООН гр. Ню Й. и представят копия на изготвените през 2020г. от дипломатите на постоянното представителство грами. Във връзка с направеното искане от С. С. е допуснато да се изиска от МВнР информация колко от посочените в справката на МВнР 633 изготвени вербални ноти са по въпроси, свързани с провеждане на избори в системата на ООН за 2020г.

На 01.02.2023г. е проведено открито заседание по преписката, на което е даден срок за запознаване с постъпилите до момента доказателства. Допуснато е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за задължаване на МВнР да допълни представената вече справка с информация относно датите на раждане на посочените непълнолетни деца на дипломатите, отбелязани в справката.

Със Заповед № 12-11-909/12.05.2023г. на Председателя на КЗД на основание чл.11, ал.4 от правилата за производството пред КЗД поради обективна невъзможност на Баки Х. да участва като докладчик по преписка № 7/2021г. е наредено П. К. да го замества като докладчик на Петчленен заседателен състав за насроченото заседание.

На 17.05.2023г. е проведено открито заседание по преписката, на което същата е обявена за решаване. На страните е даден 20-дневен срок за депозиране на писмени бележки. В срока са постъпили писмени бележки от С. С., в качеството му на жалбоподател в производството.

С Решение № 401/15.12.2023г. КЗД е установила по отношение на С. С. С., че ответната страна Г. В. П., ръководител на Постоянното представителство на България към ООН в Ню Й. в периода 06.09.2016г. – 10.12.2020г. не е осъществил пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. и дискриминация по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.5 от ЗЗДискр. под формата на „тормоз“ на работното място по признаци „лично положение“, „семеино положение“ и нарушение на чл.13 и чл.14, ал.3 от ЗЗДискр. На основание чл.47, т.6 от ЗЗДискр. препоръчва на Г. В. П. - ръководител на Постоянното представителство на България към ООН в Ню Й. в периода 06.09.2016г. – 10.12.2020г., да разработи Вътрешни правила за недопускане на дискриминация на работното място, с цел защита от дискриминация и равно третиране спрямо всеки работник и служител, както и да постави на достъпно за работниците и служителите място текста на ЗЗДискр., и всички разпоредби на вътрешните правила, отнасящи се до защитата от дискриминация. Жалбата е оставена без уважение. Решението е взето при наличието на кворум и мнозинство от 4 гласа, подписано с особено мнение от В. С., член на състава.

Особеното мнение е мотивирано с това, че според тълкуването на събраните по преписката писмени и гласни доказателствени средства не е безспорно, че не е извършен тормоз спрямо жалбоподателя, а напротив. Налице е различен подход към него след проведената на 06.06.2020г. среща между двамата и може да се приеме за накърняване на достойнството му и създаване на враждебна, обидна и застрашителна среда. Относно оплакването за поставяне в неестествена работна среда, допълнително усложнена от факта, че е семеен с малолетно дете, чрез възлагане на най-много документи за изготвяне в сравнение с останалите колеги и възлагане на задачи след края на работното време, с което от страна на Г. П. е нарушена разпоредбата на чл.13 от ЗЗДискр. Счита, че критичното отношение на жалбоподателя по повод работата на друг служител се отличава от останалите служители и обосновава признак „лично положение“, тъй като критичното отношение служи за отличителна характеристика и не счита че има временен характер. Оспореното решение на 21.12.2023г. е съобщено на жалбоподателя. Жалбата е подадена на 28.12.2023г.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на акта, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисията за защита от дискриминация, петчленен разширен заседателен състав, конституиран съгласно разпореждане на председателя на КЗД за образуване на преписка и последващо разпределяне на същия състав в изпълнение на нормата на чл.54 от ЗЗДискр.

При издаването на решението са спазени специалните административнопроизводствени правила, установени в чл.50 - чл.70 от ЗЗДискр. В съответствие с чл.50, т.1 от ЗЗДискр. производството е започнало по жалба на засегнато лице. Съгласно чл.54 от ЗЗДискр. преписката е разпределена на състав и е определен докладчик.

Оспореното решение е в писмена форма с посочени фактически и правни основания, но мотивите не са пълни. Останали са неизяснени въпроси, не са събрани необходимите и относими доказателства.

Твърдяната от жалбоподателя дискриминация е за периода от 06.06.2020г. до 10.12.2020г.. За начало се сочи вербален тормоз на проведена на 06.06.2020г. среща, породен от личното отношение на Г. П. към С. С.. На срещата Г.П. се поинтересувал за мнението на С. относно качеството на

извършваните служебни задължения от Г. М.. За този случай е разпитан свидетелят И. М. – шофьор, съпруг на Г. М. – хигиенист в ПП, а А. А. – генерален консул и М. С. – съпруга на С. С. да дали писмени сведения. В мотивите на решението показанията на свидетеля И. М. изобщо не са обсъдени, а за дадените от А. и С. сведения е записано, че следва да се прецени заинтересоваността на лицата. Такава преценка не е направена. В случая заинтересовани от изхода на спора са И. М. и М. С.. Първият е съпруг на Г. М., чийто професионални качества са обсъждани на срещата във връзка с подаден сигнал срещу нея, а С. като съпруга на жалбоподателя също може да не е обективна в преценката си. За другото присъствало на срещата лице А. А. не са събрани доказателства за каквато и да е заинтересованост. Според А., който е бил на около 5 метра от П. и С., двамата разгорещено спорили, усещало се е, че атмосферата не е приятелска. С обясненията на А. се доказват твърденията на жалбоподателя за проведената на 06.06.2020г. среща пред входа на блока, в който живеят служителите на ПП. Мотивите на КЗД, че посочените обстоятелства не се установяват и че показанията на А. са заинтересовани са неправилни.

В хода на производството пред КЗД са събрани неотнормими към спора доказателства. Например изискани са обяснения от Л. С. – посланик, постоянен представител на РБ в ООН, която в периода от 06.06.2020г. до 10.12.2020г. не е заемала длъжност в ПП на РБ в ООН. От друга страна не е разпитана като свидетел Н. Б., която по длъжностна характеристика съвместно с ръководителя на задграничното представителство е извършвала контрол по отношение на административно-техническия състав и която е изготвила докладна записка до П. с предложение за прекратяване на трудовия договор на Г. М.. Жалбоподателят твърди, че е разговарял с Б. след случая на 06.06.2020г., поради което може да се предположи, че на служителката са известни факти от значение на казуса. Значението на изготвената на 08.12.2020г. грама от Г.П. относно атестиране на служителите в ПП Ню Й. за 2020г. не е обсъдено във връзка с други събрани доказателства. Мотивите са едностранни и касаят само правото на Г.П. на лично мнение, което не се оспорва. КЗД не е мотивирала решението си с аргументи защо след като грамата касае професионалните качества на служителите в ПП от лична гледна точка не е адресирана до следващия постоянен представител, а е изпратена до 9 адресати, част от които нямат нищо общо с атестирането на служителите в ПП, но имат отношение към професионалното развитие на жалбоподателя. Не е обсъдена и обективността на личното мнение предвид представените доказателства за атестиране на С. през 2019г. и

2020г. и обема на извършената от него работа. В административната преписка е приложено писмо за благодарност към Св.С. от В. Т. – член на Комитета по правата на детето на ООН, което касае извършената от С. работа във връзка с избора на Т., включително през процесния период, но не е предмет на мотивите на акта. Грамата, отразяваща личното мнение обективира целта, която в случая не е установена. Едва след установяване на целта/търсения резултат, може да се направи извод, осъществена ли е дискриминация.

По време на направеното от Г.П. проучване жалбоподателят бил единственият служител на ПП, който изказал и поддържал негативно мнение относно професионалните качества на хигиениста Г. М.. В този смисъл КЗД не е изложила мотиви С. носител ли е на защитения признак „лично положение“ – за лице, което подава сигнали за нарушения, установен в чл.5, т.7 от Директива 2019/1937 на Европейския парламент и на Съвета относно защита на лицата, които подават сигнали за нарушения на правото на Съюза.

Неизяснен е останал и въпросът дали осъществяваният от Г.П. контрол върху дейността на жалбоподателя е бил обективен.Твърдението, че контролът е задължение на Г.П. не дава отговор на въпроса за дискриминация на защитения признак „лично положение“.

Изложеното сочи, че Комисията е допуснала нарушения – взела е решение само въз основа на една част от доказателствата, не е събрала всички относими доказателства, а събраните не еценила поотделно и в съвкупност.Липсата на мотиви относно определени факти и обстоятелства също сочи на съществено нарушение.

Обжалваното решение следва да бъде отменено, в частта, с която е прието за установено, че Г.П. не е осъществил пряка дискриминация под формата на тормоз на работното място по признак „лично положение“ и нарушение на чл.13 и чл.14, ал.3 от ЗЗДискр. и в частта, с която е оставена без уважение жалба с вх. № 44-00-3903/29.12.2020г., подадена от С. С. С. относно посоченото, а преписката върната на КЗД за ново произнасяне по жалбата на С. с указания да събере всички относими доказателства и постанови решение, с което да се произнесе по твърденията за осъществена дискриминация, съобразно дадените указания в мотивите на настоящото решение.

Разпоредбата на чл.5, пр.1 от ЗЗДискр. въвежда правило, че тормозът на основание на признаците по чл.4, ал.1 се смята за дискриминация. Според дефиницията за тормоз по §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. не се изисква необходим случай за сравнение, защото при наличие на предпоставките за тази форма на дискриминация, нейната реализация и въздействие

постигат изисквания резултат дори ако в съответната негативна среда всички останали субекти са третирани по идентичен начин. "Тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл.4, ал.1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда /§1, т.1 от ДР на ЗЗДискр./, а "На основата на признаците по чл.4, ал.1" означава на основата на действителното, настояще или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията /§1, т.8 от същия закон/. В т.13, §1 от ДР на ЗЗДискр. е дадено определение за „семеино положение“ - брачен статус или фактическо съжителство и полагане на грижи за зависим поради възраст или увреждане низходящ, възходящ или роднина по съребрена линия до трета степен.

Установено е, че жалбоподателят има едно дете, което заедно с майка си в процесния период е живяло със С., респ. жалбоподателят е упражнявал родителски права, а това сочи като приложим признака „семеино положение“. Този признак е действително положение по смисъла на §1, т.8 от ДР на ЗЗДискр. Но от събраните доказателства не може да се направи извод за нежелано поведение на Г.П. спрямо С. на основата на признака „семеино положение“ и резултат насочен към накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Осъществяването на служебни задължения извън работно време е било обичайно и се е налагало предвид характера на осъществяваната дейност и необходимостта да бъде извършена в определено време.

Неоснователни са твърденията, че в процесния период само жалбоподателят е бил с малко дете. Със справка, изготвена от МВнР /л.331/ се установява, че и други служители са пребивавали с децата си – Ю. А. с 2 деца – в периода от м. юни-август 2020г., и през целия процесен период - Н. Г. с 1 дете, Е. К. с 1 дете и И. М. с две деца.

Изводите на Комисията в тази част от решението относно признака „семеино положение“ са правилни и основания за отмяната му не са налице. В тази част жалбата е неоснователна.

При този изход на правния спор основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Съобразно уважената част на жалбата и предвид фактическата и правна сложност на казуса ответникът следва да заплати на С. С. сумата 700,00 лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбоподателят, предвид частичното уважаване на жалбата следва да заплати на ответника разноски на основание чл.143, ал.3 от АПК във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК в размер на 100,00 лв.

Заинтересованата страна Г. В. П. също е претендирал присъждане на разноски. Представен е договор за правна защита и съдействие /л.398/, с който е договорено плащане по банков път в размер на 600,00 лв. с вкл. ДДС за процесуалното представителство пред АССГ. Представени са и фактура, и банково извлечение. Предвид частичното уважаване на жалбата жалбоподателят следва да заплати на заинтересованата страна сумата 300,00 лв., разноски за адвокатско възнаграждение. Претенцията за заплатен хонорар в размер на 1000,00 лв. за процесуално представителство пред КЗД е неоснователна. С разпоредбата на чл.143 от АПК е предвидена отговорност за сторените в съдебното производство разноски.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ т.1 на Решение № 401/15.12.2023г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта, с която е установено по отношение на С. С. С., че ответната страна Г. В. П., ръководител на Постоянното представителство на България към ООН в Ню Й. в периода 06.09.2016г. – 10.12.2020г. не е осъществил пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. и дискриминация по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл.5 от ЗЗДискр. под формата на тормоз на работното място по признак „лично положение“ и нарушение на чл.13 и чл.14, ал.3 от ЗЗДискр.,

и т. III на решението, с която е оставена без уважение жалба с вх. № 44-00-3903/29.12.2020г., подадена от С. С. С., в частта за дискриминация под формата на тормоз на работното място по признак „лично положение“ и нарушение на чл.13 и чл.14, ал.3 от ЗЗДискр..

ИЗПРАЩА преписката на Комисията за защита от дискриминация за ново разглеждане на жалба с вх. № 44-00-3903/29.12.2020г., подадена от С. С. С., в частта за дискриминация под формата на тормоз на работното място по признак „лично положение“ и нарушение на чл.13 и чл.14, ал.3 от ЗЗДискр..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. С. срещу т. I на Решение № 401/15.12.2023г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта, с която е установено по отношение на С. С. С., че ответната страна Г. В. П., ръководител на Постоянното представителство на България към ООН в Ню Й. в периода

06.09.2016г. – 10.12.2020г. не е осъществил пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. и дискриминация по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл.5 от ЗЗДискр. под формата на тормоз на работното място по признак „семеино положение“,

и срещу т. III на решението, с която е оставена без уважение жалба с вх. № 44-00-3903/29.12.2020г., подадена от С. С. С. в частта за дискриминация под формата на тормоз на работното място по признак „семеино положение“.

В останалата част решението не е обжалвано.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на С. С. С., със съдебен адрес в [населено място] сумата 700,00 лв., разноски по делото.

ОСЪЖДА С. С. С., със съдебен адрес в [населено място] да заплати на Комисията за защита от дискриминация, с адрес в [населено място] сумата 100,00 лв., разноски по делото.

ОСЪЖДА С. С. С., със съдебен адрес в [населено място] да заплати на Г. В. П., със съдебен адрес в [населено място] сумата 300,00 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-ет дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: